

[Finansministeren.]

der alene er en forudsætning baseret på fuldtidsforsikrede ledige. I finanslovsforslagets udgifter er selvfølgelig også indregnet udgifter til deltidsforsikrede, og herudover indgår i skønnene i den økonomiske oversigt tillige de registrerede ikke-forsikrede ledige, hvis antal anslås til omkring en snes tusinde. Når der tages hensyn til disse opgørelsesmæssige forskelle, indsnævres differencen til måske noget i omegnen af 5.000 personer, og når man tager i betragtning, hvor stor usikkerhed der er på sådanne skøn, kan der ikke af disse tal udledes konklusioner om, at forudsætningerne for finanslovsforslaget er bristet på dette punkt.

Hr. Hagen Hagensen og i øvrigt også hr. Christophersen ville konstatere på baggrund af finanslovsforslagets udformning, at 16. alm. vurdering åbenbart skulle slå fuldt ud igennem i lejeværdien for 1978. Jeg synes, vi fra regeringens side efterhånden har sagt det mange gange, men jeg gentager det gerne i dag, at det er en ren budgetteringsforudsætning, der er anvendt. Ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget var der intet andet grundlag at budgettere på for 1978, hvilket jo simpelt hen skyldes de igangværende forhandlinger om denne sag. Når et forhandlingsresultat foreligger, vil regeringen selvfølgelig stille ændringsforslag i overensstemmelse hermed, og nu tror jeg faktisk ikke, at det skulle være muligt at drive mere agitation på denne sag.

I anledning af hr. Erhard Jakobsens bemærkninger kan jeg helt bekræfte, at lejeværdiberegningen for 1977 ligger fast.

Fru Grethe Philip spurgte, hvordan kommunerne har modtaget de sparevejledninger, som i foråret blev udarbejdet for nogle større kommunale udgiftsområder: ældreomsorg, sygehuse, veje, skolebyggeri og miljøforanstaltninger, og fru Grethe Philip spurgte ligeledes om, hvordan vi kan følge arbejdet med gennemførelsen af disse sparevejledninger.

Sparevejledningerne blev udarbejdet i et samarbejde mellem de berørte ministerier og de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg kommuner, og ved de afsluttende forhandlinger med kommunerne blev der fra kommunal side givet tilsagn om, at man ville gennemføre besparelser på de kommunale budgetter i det omfang, der er angivet i sparevejledningerne, og det blev sagt, at den tilbageholdenhed i udgiftsvæksten, som sparevejledningerne lagde op til, ligger helt på linje med

kommunernes egne bestræbelser, så jeg synes ikke, man kan sige andet, end at kommunerne har taget godt imod dette forslag, som jo også er et forsøg på at spille sammen med kommunerne og ikke spille imod dem.

Men da kommunerne først fra og med 1978 skal lave flerårige driftsbudgetter, vil der naturligvis være nogle vanskeligheder ved at følge, hvordan kommunerne vil følge sparevejledningernes anvisninger. For så vidt angår de kommunale investeringer, kan vi dog følge udviklingen i de flerårige anlægsbudgetter, som kommunerne allerede udarbejder, og på de øvrige områder vil vi kunne støtte os til de foreliggende kommunale udbygningsplaner, f. eks. vedrørende personaleforbruget. I sidste ende – det vil jeg ikke bestride – kan det selvfølgelig blive svært at afgøre, hvorvidt en opbremsning i de kommunale udgifters vækst skyldes sparevejledningerne, i hvilket omfang de skyldes kommunernes egen indsats rent og purt, og i hvilket omfang der er tale om en kombination af begge dele.

Hr. Honoré kom ind på det meget spegede spørgsmål, som let får overskriften »statens lønføring«. Når det er så speget, skyldes det, at der kun foreligger meget grove sammenligninger og ofte på et grundlag, som mere tyder på et ønske om vildledning end på et ønske om en analyse. Staten og hele den offentlige sektor anvender i høj grad og vel også i for høj grad stive lønssystemer, som er fælles for store dele af personalet, og det betyder, at statens lønninger ofte vil ligge over dem, der betales af de ringest lønnende arbejdsgivere, men til gengæld under dem, der betales af de bedst lønnende arbejdsgivere.

Statens lønninger til f. eks. ikke-faglærte arbejdere ligger relativt højt i visse dele af Jylland. Til gengæld har de statsansatte ikke-faglærte arbejdere i hovedstadsområdet en slutløn, som ligger 50-75 øre lavere end den gennemsnitlige løn for privat ansatte arbejdere. Privat ansatte ikke-faglærte arbejdere i hovedstaden har en gennemsnitsløn på 30-43 kr. i henhold til den seneste statistik fra januar i år, mens statens ikke-faglærte arbejdere i hovedstaden i januar kvartal i år havde fra knap 30 til knap 34 kr. i timen, og jeg kan også nævne, at slutlønnen for en tjenestemandsansat håndværker i København ligger endnu mere under gennemsnitslønnen for hovedstadens privat ansatte faglærte arbejdere.

Et andet forhold, der gør sig gældende, er